

Arrest

nr. 295 323 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, in aanwezigheid van de voogd en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 november 2021, dient op 17 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 31 januari 2023.

1.3. Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 31 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, H.M., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. Je bent geboren op (...) december 2005 in het dorp Karbori in het district Shigal van de provincie Kunar. Je ging tot de vierde klas naar school en ging twee of drie jaar naar de madrasa voor religieuze lessen. Jouw vader werkte als chauffeur voor de Amerikanen in Ghazni. Hij ontving een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat hij zich diende over te geven aan hen, zo niet zou hij gedood worden. Zijn contract liep ten einde waardoor zijn werkzaamheden ophielden. Hij werkte vervolgens voor een ontmijningsorganisatie. Ongeveer twee of drie jaar nadat jouw vader gestopt was met werken voor de Amerikanen, werd hij ontvoerd. Ongeveer één maand later, in 2012, 2013 of 2014, werd het levenloze lichaam van jouw vader in de bergen gevonden door dorpelingen. Drie dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan werd een dreigbrief voor jullie deur afgeleverd, met de boodschap dat jij je diende over te geven aan de Taliban, je riskeerde anders hetzelfde lot als jouw vader te ondergaan. Je moeder lichtte vervolgens jouw maternale oom in. De volgende dagen gingen jullie naar Asmar waar jouw maternale oom verblijft. De dag nadien regelde je oom een smokkelaar en verliet je Afghanistan. Jij reisde via Pakistan naar Iran, en vervolgens reisde je naar Turkije. Van Turkije reisde je via Griekenland, Bulgarije en Servië. Vervolgens reisde je verder door Roemenië, Kroatië en Slovenië tot Italië. Vanuit Italië reisde je via Frankrijk tot België. Je was ongeveer een jaar onderweg en arriveerde in België op 16 november 2021. De dag nadien diende je een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook een badge van je vader bij OMAR, een appreciatiecertificaat, een brief van de Taliban d.d. 21.07.1401 (omgezet van de islamitische kalender naar de Gregoriaanse kalender: 15 mei 1985; omgezet van de Afghaanse kalender naar de Gregoriaanse kalender: 13 oktober 2022), een brief van de Taliban d.d. 03.08.1441 (omgezet van de islamitische kalender naar de Gregoriaanse kalender: 15 maart 2020) en twee enveloppes. Daarnaast legde je kopieën van de taskara van je vader, een brief van de organisatie MADERA, een printscreen van je TikTok-profiel, een printscreen van je Instagramprofiel en een loonfiche van je werk neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat je zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van jouw vader. Je verklaart dat hij met de Amerikanen samenwerkte en een chauffeur was in Ghazni (NPO, p.12). Je kan echter niet meer specificeren waar precies in Ghazni. Je kan ook niet zeggen of hij voor een bepaalde organisatie werkte. Je vermoedt dat hij twee jaar voor zijn dood ophield met werken, alsook dat hij twee tot drie jaar daar werkzaam was. Verder kan je niet vertellen wat hij moest doen om deze je job te verkrijgen, alsook weet je niet wie of wat hij diende te vervoeren. Je kan slechts één collega van je vader benoemen, namelijk Wahid, maar je weet niet wie zijn oversten waren (NPO, p.13). Verder heb je vermoedens dat hij een uniform diende te dragen op zijn werk (NPO, p.14), echter kan je hier verder niets over vertellen (NPO, p.15). Je stelt dat hij een wapen droeg op zijn werk, maar je weet niet of hij een training moest volgen hiervoor. Geconfronteerd met de gebrekkige informatie waarover jij beschikt, word je vervolgens gevraagd of je de mogelijkheid had om bijvoorbeeld jouw familie of oom te vragen naar

meer informatie over je vaders job. Je antwoordt dat dit alles is wat je weet (NPO, p.22). Echter liggen de werkzaamheden van je vader aan de basis van jouw problemen in Afghanistan, en moge men aldus verwachten dat jij zelf je best doet om zo veel mogelijk informatie hierover in te winnen. Je verklaart namelijk contact te onderhouden met je familie via de telefoon wat veronderstelt dat je hen hierover vragen had kunnen stellen teneinde meer informatie te verschaffen (NPO, p.10). Daarenboven heb je een neef, de zoon van je paternale oom, genaamd Z.M. die in België verblijft en waar je eveneens contact mee onderhoudt. Via hem zou je ook kunnen proberen informatie te verkrijgen over je vaders job. Echter geef je nergens blijk van enige moeite of inspanning om deze belangrijke én relevantie info te vergaren. Deze vaststelling doet een eerste maal twifelen aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Gezien er getwijfeld wordt aan de werkzaamheden van je vader, kunnen er bijgevolg vraagtekens geplaatst worden bij de ontvoering en het overlijden van je vader omwille van deze werkzaamheden. Je verklaart dat de Taliban op de hoogte kwamen van je vaders werk toen hij de laatste keer huiswaarts keerde van zijn werk bij de Amerikanen (NPO, p.18). Vervolgens is je vader veranderd van job en twee of drie jaar later werd hij ontvoerd en gedood door de Taliban, zo stel je (NPO, p.17). Je vertelt overigens dat hij na de job bij de Amerikanen bij een ontmijningsdienst heeft gewerkt. Gevraagd of ouwe vader omwille van deze job problemen heeft gekend, antwoordt je van niet. Dat de Taliban twee tot drie jaar na het stopzetten van je vaders werkzaamheden voor de Amerikanen hem alsnog ontvoeren en doden, doet de wenkbrauwen fronsen. Verduidelijking gevraagd naar deze laattijdige actie van de Taliban, stel je dat de Taliban een dreigbrief hadden verstuurd naar je vader en dat zij nog op het antwoord aan het wachten waren; echter heeft je vader hen nooit geantwoord (NPO, p.18). Het is volstrekt onduidelijk waarom de Taliban je vader twee tot drie jaar de tijd zouden geven te antwoorden op hun dreigbrief. Deze erg inefficiënte en tijdrovende, en bovendien milde aanpak is totaal ongeloofwaardig en onzinnig.

Ook het gedrag dat je vader stelde na het ontvangst van de dreigbrief, komt weinig logisch over. Je vertelt dat hij na zijn werk bij de Amerikanen voor het ontmijningsbedrijf werkzaam was. Op de vraag of je vader verlof kon nemen wanneer hij daar werkte, antwoordt je dat hij enkele keren naar huis kwam tijdens de uitoefening van deze job (NPO, p.19). Dat je vader over huis komt, hoewel hij een dreigbrief heeft ontvangen van de Taliban, kan niet overtuigen. Je verklaart namelijk dat de Taliban 's nachts aanwezig zijn in het dorp om rond te gaan en brieven achter te laten (NPO, p.7). De dreigbrief die gericht was aan je vader werd bovendien voor jullie deur neergelegd (NPO, p.19), waaruit blijkt dat de Taliban op de hoogte waren van jullie adres. Dat je vader dan het risico zou nemen naar huis te komen, mocht hij werkelijk worden gezocht door de Taliban, kan moeilijk worden geloofd. Bovendien, indien de Taliban dan toch naar jullie huis kwamen om de brief achter te laten, hadden ze evengoed de woning kunnen controleren op diens aanwezigheid, wat zij niet hebben gedaan en wat alweer de wenkbrauwen doet fronsen.

Bovendien kan je tijdens het persoonlijk onderhoud niet zeggen of je vader in 2012 of 2013 is overleden (NPO, p.9). Bij de opmerkingen die je hebt overgemaakt aan het CGVS na jouw persoonlijk onderhoud, voeg je toe dat het ook 2014 kan zijn maar dat je het niet weet. Je haalt hierbij je erg jonge leeftijd aan. Bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming gaf je dan weer aan dat je vader in 2010 is overleden (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.2). Hoewel er rekening gehouden dient te worden met jouw jonge leeftijd, verwijst het CGVS nogmaals naar de medewerkingsplicht die een verzoeker draagt om alle relevante en belangrijke elementen aan te halen tijdens de procedure voor zijn verzoek om internationale bescherming. Dat jij, zoals eerder vermeld, in contact staat met je familie, maakt dat jij de kans hebt om concrete informatie in te winnen over je vaders overlijden. Dat je verschillende jaartallen geeft, verspreid over een tijdspanne van vijf jaar, kan weinig serieus genomen worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de problemen die vader gekend zou hebben met de Taliban.

Bijgevolg wordt ook het vervolg van je relaas, namelijk de problemen die jij met de Taliban zou hebben gehad, in twijfel getrokken.

Zo dient er wat betreft jouw vrees voor gedwongen rekrutering op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer

ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban.

Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de Taliban te laten aansluiten. In tegendeel, je verklaart dat de Taliban jouw gedwongen wilden rekruteren omwille van je vaders werk; echter was je vader tégen de Taliban. Daarnaast kan je niet verklaren om welke reden jij net op een andere wijze werd gerekruteerd (NPO, p.21). Verder vertel je dat de dorpingen heel erg bang waren van de Taliban, alsook dat jouw familie specifiek de Taliban geen goede mensen vonden (NPO, p.7). Nergens geef je enige blijk van familiale en clanloyaliteit, tribale banden of sociale netwerken.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Je verklaart zelf dat de Taliban leden werven door jongens in de madrassas te overtuigen tot samenwerking (NPO, p.20). Het is onduidelijk waarom zij dan hun gewoonlijke methode opzij zouden schuiven in jouw geval. Er kan aldus geen geloof gehecht worden aan de poging tot jouw gedwongen rekrutering door de Taliban.

Onlogische en weinig aannemelijke verklaringen dragen bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas. Je vertelt dat jij een dreigbrief ontving van de Taliban waarin stond dat jij de daden van je vader diende te compenseren door je aan te sluiten bij hen (NPO, p.19). Het is wel erg frappant dat de Taliban je schriftelijk hebben gewaarschuwd. Indien ze je werkelijk wilden verplichten bij hen aan te sluiten, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze je niet de kans geven om te vluchten. Ze kenden namelijk je adres, gezien de brief voor de deur van je woning werd achtergelaten. Gevraagd om welke reden de Taliban een brief neerlegden voor je woning in plaats van binnen te komen, zeg je het antwoord hierop niet te kennen. Je vermoedt omdat het avond was en de deur op slot was. Je speculeert dat zij op de deur hebben geklopt, maar dat jullie slapen en bijgevolg niemand heeft opengedaan (NPO, p.19). Deze door jouw verklaarde milde aanpak is andermaal weinig aannemelijk.

Dit gaat eens te meer op voor de tweede keer dat ze je bedreigd zouden hebben via een dreigbrief: je verklaart dat de Taliban na de machtsovername (augustus 2021) een tweede brief afleverden met de boodschap dat jij je diende over te geven aan hen (NPO, p.17). Gezien de eerste bedreiging via een brief niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze jou dan onmiddellijk rechtstreeks komen zoeken in de woning. Dat zij een brief hebben afgegeven aan je paternale oom betreffende jouw rekrutering, wijst er namelijk op dat zij niet op de hoogte waren van jouw verblijf in het buitenland. Daarenboven zeg je dat het aan je paternale oom werd afgegeven in jullie eigen huis. Nogmaals wijst het CGVS op de door jouw verklaarde erg milde, zelfs weinig efficiënte, aanpak van de Taliban. Dat zij je woning niet binnenkomen op zoek naar jou, maar in de plaats daarvan aan je woning een brief afgeven, staat in schril contrast met hun algemeen bekende en nietsontziende manier van werken (NPO, p.21). Verder wenst het CGVS hieromtrent nog op de timing van de brieven te wijzen. De Taliban verstuurden volgens jouw verklaringen de eerste dreigbrief vlak voor jouw vertrek, vervolgens was jij ongeveer één jaar onderweg waarna jij in november 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Jij verklaart dat de Taliban de tweede dreigbrief na de machtsovername verstuurden, maar je kan niet specificeren wanneer. Echter kan hieruit geconcludeerd worden dat de Taliban minstens meer dan een half jaar hebben gewacht om je nogmaals op te roepen je aan te sluiten bij hen. Deze zeer tijdrovende en weinig efficiënte aanpak van de Taliban raakt kant noch wal. Indien zij je werkelijk wilden dwingen je aan te sluiten bij hen, moge men verwachten dat ze niet meer dan een half jaar wachten om vervolgens nog een brief te versturen - wat zoals bovenstaand aangehaald als een onaannemelijke methode van de Taliban bleek. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas in ernstige mate.

Het CGVS wijst er overigens op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Je moeder, je broers en zussen wonen in Asmar bij jouw maternale oom SR (NPO, p.9-10). Ook je twee maternale tantes en twee andere maternale ooms wonen in Asmar. Je paternale tantes en twee paternale ooms wonen in Karbori in Afghanistan (NPO, p.11). Daarbij kan worden opgemerkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan je verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van je vader en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn verdwenen en gedood op de manier waarop je het beschrijft. Dat je broers de leeftijd benaderen die jij had wanneer de Taliban je wilden rekruteren (NPO, p.5) en zij nog zonder problemen in Afghanistan verblijven (NPO, p.23), lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch je familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Concluderend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die je verklaart te hebben gekend met de Taliban.

Voorts stel jij dat je 'verwesterd' bent omdat je helemaal bent veranderd door je verblijf in België (NPO, p.22). Gevraagd naar wat er veranderd is aan jouw levensstijl, antwoord je dat je jouw kledij en haarstijl hebt aangepast. In Afghanistan mogen mannen hun baard niet afscheren, zo vertel je verder (NPO, p.23). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals aangaande kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Jij bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd bent dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat je uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat jij bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) toont louter je identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De kopie van de 'taskara' van je vader, betreft enkel een aanduiding aangaande de identiteit van de betreffende persoon. U legt in dezer geen origineel neer, waardoor de bewijswaarde van dat stuk enorm beperkt is. Of het ook effectief jouw vader betreft, is daardoor evenmin aangetoond.

De badge van je vader bij OMAR, het ontmijningsbedrijf, kan evenmin iets aan de beoordeling van het CGVS wijzigen, gezien deze badge verwijst naar het werk van je vader - gesteld die persoon effectief jouw vader betreft. Deze werkzaamheden worden in deze beslissing niet meteen in twijfel geworden, echter kan hieruit niets worden afgeleid over de voorgaande werkzaamheden van je vader alsook over de mogelijke problemen die je vader gekend zou hebben. Wat betreft de appreciatiecertificaat en de kopie van brief van de organisatie MADERA dient te worden opgemerkt dat naast je gebrekkige kennis omtrent de werkzaamheden van je vader (zie supra), deze documenten evenmin iets aantonen over de problemen die jouw vader en bijgevolg jij zouden hebben gekend in Afghanistan. De brief van de Taliban d.d. 21.07.1401 en de brief van de Taliban d.d. 03.08.1441 kunnen slechts je relaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Bovendien kunnen dergelijke stukken door eender wie zijn opgesteld. De twee enveloppes die je neerlegt tonen louter aan hoe jij poststukken hebt ontvangen, niets meer en niets minder. Tot slot kunnen de kopieën van je TikTok-profiel, je Instagramprofiel en je loonfiche evenmin iets wijzigen aan de appreciatie van het CGVS. Deze documenten kunnen geenszins aantonen welke problemen jij gekend zou hebben gehad in Afghanistan, alsook veranderen zij niets aan vaststellingen over jouw leven en verblijf hier in België (zie supra). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan-Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Je hebt na het versturen van jouw persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. De opmerking die je maakte omtrent de overlijdensdatum van je vader werd reeds besproken (zie supra). Er werd overigens rekening gehouden met de andere opmerkingen die jij overmaakte. Deze hebben verder geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld,

het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shigal district in de provincie Kunar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in

zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een

privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit

niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14- of 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de vierde klas naar school te zijn geweest en drie jaar religieuze lessen te hebben gevolgd in de madrassa (NPO, p.8). Daarnaast heb je een netwerk in Afghanistan en onderhoud je contact met je familie (NPO, p.10-11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

M.b.t. het vluchtrelaas stelt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn kwetsbare positie omdat er slechts summier wordt gemotiveerd waarom hij de

vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Dat er rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met de situatie in zijn herkomstland, blijkt volgens hem niet uit de bestreden beslissing.

Hij vervolgt dat hij op het moment dat zijn vader stierf, ongeveer 5 – 7 jaar oud was waardoor het logisch is dat hij niet kan vertellen wanneer en hoe zijn vader om het leven kwam, laat staan dat wat zijn job exact inhield en van wanneer tot wanneer hij gewerkt heeft voor de Amerikanen en de ontminnings-ngo. Hij meent dat het loutere feit dat hij over voorgaande elementen niet zoveel weet omwille van zijn jonge leeftijd, niet kan gelden als weigeringsreden. Hij vervolgt dat het evenmin onlogisch is dat hij niet kan aangeven wat zijn vader moest doen om de job te verkrijgen, wie hij moest vervoeren, wie zijn leidinggevend waren en of hij een training heeft gevolgd voor het dragen van een wapen. Dergelijke details kunnen, gelet op zijn leeftijd, niet van hem worden verwacht.

Waar wordt geoordeeld dat hij zich maar had moeten informeren bij zijn in Afghanistan verblijvende familie, wijst hij erop dat hij zeer weinig contact heeft met hen en dit contact ook telkens zeer kort is. Hij stipt aan dat hij heeft verklaard dat de telefoon en het internet in zijn dorp niet werken en verwijt de commissaris-generaal dit volledig genegeerd te hebben.

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal meent dat zijn relaas ongeloofwaardig is zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken. Hij stelt dat er slechts summier wordt gemotiveerd en herhaalt dat zijn gebrek aan kennis toe te schrijven is aan zijn jonge leeftijd en aan het feit dat hij amper contact heeft met zijn familie.

Waar wordt gewezen op het frauduleuze karakter van Afghaanse documenten, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal minstens de documenten inhoudelijk diende te analyseren. Het loutere feit dat er veel corruptie is in Afghanistan, is volgens hem niet voldoende om de door hem neergelegde documenten frauduleus te bevinden.

Vervolgens voert verzoeker aan een verwesterd profiel te hebben. Hij citeert dienaangaande uit het rapport van Nansen (Nansen Profiel 3-21) en meent dat de commissaris-generaal slechts een zeer selectieve lezing heeft gemaakt van de landeninformatie die uit de rapporten blijkt en die de bevindingen in dit rapport tegensprekt. Het is volgens hem duidelijk dat het CGVS assumpties en vaststellingen doet over zaken waarover internationaal niets gerapporteerd werd en dat het CGVS zich hiervoor allerminst baseert op correcte en actuele informatie die de risico's bij terugkeer in kaart brengt in de huidige maatschappelijke en politieke context in Afghanistan. Hij wijst op de '*Guidance Note on Afghanistan*' van UNHCR van februari 2022, waarin wordt gesteld dat er op heden onvoldoende geweten is over de situatie in Afghanistan en zeker over terugkeerders vanuit Europa, om hier objectieve vaststellingen, laat staan beslissingen, over te doen. Deze richtlijnen werden gebaseerd op wat objectief geweten is door de UNHCR. Hij betoogt dat het CGVS geen objectieve uitspraken dienaangaande kan doen. Hij verwijst vervolgens naar een arrest van 22 maart 2023 van de Raad, waarna hij aanstipt dat hij door terugkeer in het negatieve daglicht zal komen te staan bij de taliban, nu hij in België naar school gaat, hier Nederlands leert en sedert zijn 14 jaar niet meer in Afghanistan is geweest. Hij verwijt de commissaris-generaal hierover geen bijkomende vragen gesteld te hebben, terwijl in de beslissing nochtans wordt aangegeven dat bijzondere procedurele noden worden gewaarborgd. Er mag volgens hem op zijn minst verwacht worden dat men, zeker bij een minderjarige die sowieso de kans krijgt om naar school te gaan en meer kansen heeft op integratie, deze vragen te stellen. Omdat hij slechts 14 jaar was toen hij Afghanistan verliet, loopt hij meer gevaar om vervolgd te worden aangezien hij zich niet kan gedragen naar de normen van de taliban. Hij benadrukt dat hij reeds lang in België leeft en zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving. Hij vervolgt dat in zijn regio Kunar de normen wel enorm veranderd zijn en dat hij zich er na een verblijf in het westen van 2 jaar, niet meer zal kunnen aanpassen. Verder voert hij aan dat mensen die vertrekken gezien worden als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zijn hebben gedaan.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker vooreerst uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij hij stelt dat er sprake is van willekeurig geweld en van een zeer onveilige situatie voor burgers. Vervolgens gaat hij in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die er volgens hem achteruit gegaan is door toedoen van de taliban. Hij verwijst naar verschillende rapporten en krantenartikelen die de precare situatie in Afghanistan bevestigen. Hij bespreekt vervolgens de zaak *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM, verwijst naar het arrest van 31 maart 2022 van de Raad en naar de analyse die werd gemaakt door Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Hij verwijst wederom naar zijn verwesterd profiel nu hij 1,5 jaar in België verblijft, hij hier naar school gaat, Nederlands leerde

en zich gedraagt naar Belgische waarden en normen wat volgens hem ook dient te worden beoordeeld in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn profiel zou hem extra kwetsbaar maken.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker melding van volgende stukken:

- NANSEN, *"De beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan"*, met vermelding weblink;
- NANSEN, *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, met vermelding weblink;
- UNHCR Global Focus, *Afghan Situation*, met vermelding weblink;
- UNHCR Afghanistan, *Voluntary repatriation snapshot*, met vermelding weblink;
- IOM Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) Reintegration Assistance;
- *PowerPoint International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, November 2022;
- RvV, arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017;
- RvV, arrest nr. 286.545 van 22 maart 2023;
- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 – 15 June 2022"*, July 2022, met vermelding weblink;
- Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, met vermelding weblink;
- UN Security Council, *Resolution 2626 (2022) Adopted by the Security Council at its 8997th meeting*, on 17 March 2022;
- Security Council Report, June 2022 Monthly Forecast Afghanistan;
- VRT NWS, Jos DE GREEF, *"Zeker 18 doden bij bomaanslag nabij moskee in de Afghaanse stad Herat"*, 2 september 2022;
- World Food Programme, *Afghanistan Situation Report*, 20 mei 2022;
- World Food Programme, *Afghanistan Food Security Update*, mei 2022;
- World Food Programme, *Afghanistan Food Security Update*, juni 2022;
- World Food Programme, *"Afghanistan risks winter of famine after devastating year"*, 26 september 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban's Catastrophic Year of Rule"*, 11 augustus 2022;
- World Health Organisation, *"Afghanistan's health system is on the brink of collapse: urgent action is needed"*, 24 januari 2022;
- VRT NWS, Kathleen HEYLEN, *"Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsvername: 'Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen'"*, 21 augustus 2022;
- Arrest RvV nr. 270.813 van 31 maart 2022;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *"Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS"*, april 2022;
- Wereldbank, *Afghanistan Economic Monitor*, 14 januari 2022;
- Femke VOGELAAR, *"De blinde vlekken in asielbeslissingen voor Afghanen"*, 15 februari 2023, met vermelding weblink;
- UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*, februari 2022;
- Arrest RvV nr. 283.647 van 19 januari 2023.

3.2. Op 1 juni 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Attest van schoollopen;
- Foto's op het werk, waar hij een studentenjob doet;
- Foto's met vrienden.

3.3. Op 18 juli 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- Loonfiches;
- Studentencontract.

3.4. Op 8 september 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: *Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;

- COI Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022, 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Voorafgaand

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en wordt op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde ‘protection officer’, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te zullen worden door de taliban, net zoals zijn vader. De taliban zouden hem een brief gestuurd hebben met de vraag hen te vervoegen en voor hen te werken. Indien hij dit niet zou doen, zouden ze hem vermoorden.

4.5.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en komt hiertoe op grond van volgende vaststellingen:

i) Er wordt geen geloof gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader daar verzoeker hier zeer weinig over weet, terwijl hij contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan en hij ook in België een neef heeft waarmee hij eveneens contact heeft. Er wordt gepreciseerd dat verzoeker a) niet kan specificeren waar in Ghazni hij chauffeur was; (b) niet kan zeggen of hij voor een bepaalde organisatie werkte; (c) enkel vermoedens heeft omtrent hoe lang zijn vader werkte en wanneer hij ermee stopte; (d) niet wist te vertellen wat hij moest doen om die job te verkrijgen; (e) niets kan vertellen over het uniform van zijn vader; hij evenmin wist of hij een training moest volgen om het wapen te mogen dragen;

ii) Er worden vraagtekens geplaatst bij de ontvoering en het overlijden van zijn vader omwille van diens werkzaamheden (a) omdat er reeds getwijfeld wordt aan de werkzaamheden van zijn vader; (b) gezien de erg inefficiënte en tijdrovende en milde aanpak van de taliban totaal ongeloofwaardig en onzinnig is en het de wenkbrauwen doet fronsen dat de taliban twee tot drie jaar na het stopzetten van zijn vaders werkzaamheden voor de Amerikanen hem alsnog ontvoeren en doden en het volstrekt onduidelijk is waarom de taliban zijn vader 2 à 3 jaar de tijd zouden geven om te antwoorden op hun dreigbrief; (c) omwille van het gedrag van zijn vader, namelijk omdat hij ondanks het feit dat hij van de taliban een dreigbrief had ontvangen en ondanks het feit dat de taliban die brief bij zijn huis hadden neergelegd en zij 's nachts aanwezig waren in het dorp om rond te gaan, over huis ging tijdens de uitoefening van zijn job; (d) omdat verzoeker niet in staat is om weer te geven in welk jaartal zijn vader is overleden en zijn verklaringen verspreid gaan over een tijdspanne van vijf jaar, hoewel hij nog in contact staat met zijn familie.

iii) Daar geen geloof wordt gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader en er eveneens vraagtekens worden geplaatst bij diens ontvoering en overlijden, wordt ook het vervolg van verzoekers relaas, namelijk de problemen die hij zou hebben gehad met de taliban, in twijfel getrokken;

iv) Verzoeker maakt de gedwongen rekrutering niet aannemelijk nu zijn relaas geen steun vindt in de landeninformatie en hij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval daarvan afwijkt, nu (a) er ten aanzien van verzoeker geen beroep gedaan werd op familiale en clanloyaliteit, nu hij verklaart dat de taliban hem wilden rekruteren omwille van zijn vaders werk en hij niet in staat is te verklaren waarom hij op een andere wijze werd gerekruteerd; (b) de taliban meestal rekruteert op collectief niveau maar verzoeker verklaart dat de taliban leden werven door jongens in de madrassas te overtuigen tot samenwerking;

iv) Verzoeker legt onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af: (a) het is zeer frappant dat de taliban verzoeker eerst zouden waarschuwen in een dreigbrief; (b) het is zeer bevreemdend dat de taliban de dreigbrief zouden neerleggen voor het huis en niet zouden binnenkomen om verzoeker te zoeken; (c) verzoekers verklaringen getuigen van een erg milde en weinig efficiënte aanpak van de taliban; (d) verzoeker kan niet specificeren wanneer de dreigbrieven werden gegeven;

v) Verzoeker kan in Afghanistan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk: (a) zijn moeder, broers en zussen wonen in Asmar bij zijn maternale oom S.R., zijn twee maternale tantes en twee andere maternale ooms wonen in Asmar, zijn paternale tantes en twee paternale ooms wonen in Karbori in Afghanistan en er kan niet zomaar worden aangenomen dat zijn vader zou zijn verdwenen en gedood op de manier waarop verzoeker het beschrijft; (b) het gegeven dat zijn broers thans de leeftijd hebben die verzoeker had toen de taliban hem wilden rekruteren en zij nog zonder problemen in Afghanistan blijven, toont aan dat hijzelf of zijn familieleden nooit problemen hebben gekend met de taliban.

vi) Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden;

vii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen nu (a) verzoekers taskara louter zijn identiteit aantoont wat niet betwist wordt; (b) de taskara van zijn vader enkel een aanduiding van de identiteit van de desbetreffende persoon betreft, maar niet blijkt dat het werkelijk

zijn vader is en het bovendien slechts een kopie is; (c) de badge van zijn vader bij OMAR bij het ontminningsbedrijf wijzigt evenmin de beoordeling nu de werkzaamheden niet meteen in twijfel worden getrokken, maar hieruit niets wordt afgeleid over de voorgaande werkzaamheden en de mogelijke problemen die zijn vader gekend zou hebben; (d) het appreciatiecertificaat en de kopie van de brief van de organisatie MADERA tonen evenmin iets aan over de problemen die zijn vader en hijzelf zouden hebben gekend; (e) de brieven van de taliban kunnen door eender wie zijn opgesteld; (f) de enveloppes tonen enkel aan dat verzoeker poststukken heeft ontvangen; (g) de kopieën van zijn TikTok-profiel, Instagramprofiel en loonfiche tonen niet aan welke problemen hij heeft gehad in Afghanistan; (h) uit objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst;

viii) De opmerkingen en verduidelijkingen omtrent de overlijdensdatum werden reeds besproken en hebben overigens geen betrekking op de argumenten in huidige bestreden beslissing.

4.5.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en niet *in concreto* weerlegd worden in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een persoonlijke geoordeelde vrees voor vervolging.

4.5.3.1. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker getuigt van een opmerkelijk gebrek aan informatie omtrent de kern van zijn vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid ervan reeds ten stelligste ondermijnt. Verzoekers vluchtrelaas houdt, volgens zijn eigen gezegden, rechtstreeks verband met de dood van zijn vader omwille van diens tewerkstelling voor de Amerikanen. Verzoeker houdt immers voor dat hij twee jaar na zijn vaders dood een dreigbrief heeft ontvangen van de taliban waarin ze hem vroegen om voor hen te werken (NPO, p. 17). Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen omtrent enerzijds de omstandigheden van de dood van zijn vader en zijn tewerkstelling voor de Amerikanen en anderzijds omtrent de omstandigheden waarin hij de dreigbrief van de taliban heeft ontvangen.

Verzoeker is echter niet in staat om antwoorden te bieden op nochtans zeer algemene vragen omtrent de tewerkstelling van zijn vader die hem door de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud werden gesteld. Verzoeker moet het antwoord schuldig blijven op de vraag of hij voor een specifieke organisatie werkte voor de Amerikanen, sinds wanneer hij voor hen werkte, wat hij moest doen om die job te krijgen, wat of wie hij transporteerde en of zijn vader eerder een training moest volgen (NPO, p. 12-15). Verzoeker schrijft zijn onwetendheid toe aan het feit dat hij op dat moment nog heel jong was, waardoor het volgens hem logisch is dat hij dergelijke antwoorden niet weet. Hij verwijt de commissaris-generaal hiermee niet voldoende rekening gehouden te hebben.

In zoverre verzoeker de bevindingen van de commissaris-generaal tracht te minimaliseren door te verwijzen naar zijn kwetsbaar profiel gezien zijn jonge leeftijd, merkt de Raad vooreerst op dat zelfs van een verzoeker om internationale bescherming die een jonge leeftijd heeft – hij was tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS 17 jaar oud en had aldus de jaren des onderscheid bereikt - redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake de reden waarom hij besloten heeft zijn herkomstland te verlaten omtrent de omstandigheden die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland. Vervolgens dient te worden benadrukt dat indien verzoeker, zoals hij meermaals beweert in zijn verzoekschrift, werkelijk te jong was om datgene wat verband houdt met de tewerkstelling van zijn vader te herinneren, is het opmerkelijk dat hij dan wel kan zeggen wat de naam was van één collega van zijn vader, hoeveel zijn vader verdiende en daarnaast in staat was aan te geven dat zijn vader om de vier à vijf maanden van zijn job terugkeerde naar huis met het openbaar vervoer vanuit Ghazni (NPO, p. 13-14). Dat verzoeker bepaalde zaken die verband houden met de tewerkstelling van zijn vader wel met precisie kon verklaren doch andere zaken dan weer niet, wijst er op dat zijn leeftijd op het moment van zijn vaders tewerkstelling hem geenszins verhindert om verklaringen af te leggen. Daarenboven had verzoeker, toen hij Afghanistan verliet, reeds (bijna) de leeftijd van 15 jaar, was hij geen *infans* meer en had hij slechts drie dagen voor zijn vertrek een dreigbrief ontvangen van de taliban, waarna hij zijn herkomstland is ontvlucht. Het kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, die beweert dat die dreigbrief verband houdt met de tewerkstelling van zijn vader, de nodige vragen stelt vooraleer de ingrijpende beslissing te nemen om zijn herkomstland te verlaten. Dit geldt des te meer nu zijn familie op de hoogte was van het feit dat zijn vader voor de Amerikanen werkte (NPO, p. 14) en

verzoeker aldus gemakkelijk meer informatie kon vergaren. Dat verzoeker ook na zijn vertrek uit Afghanistan klaarblijkelijk naliet om zich verder te informeren met het oog op zijn beschermingsverzoek in België, hoewel hij zowel na zijn aankomst in België als anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud telefonisch contact heeft gehad met zijn moeder (NPO, p. 10), is weinig ernstig. Aangezien verzoeker nog contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familie, stond niets hem eraan in de weg om zich bijkomend te informeren omtrent de kernelementen van zijn vluchtrelaas. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij slechts zeer kort gesproken heeft met zijn moeder, blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat hij aangaf dat hij een laatste keer 5 à 6 minuten met haar had gesproken. Dat zij het heel de tijd gehad zouden hebben over de ziekte van zijn zus, maar hij dan uiteindelijk niet met zekerheid kon zeggen wat ze had (NPO, p. 11: 'we spraken over mijn zus. We spraken niet over iets anders' – 'ik ben niet zeker, maar ik denk dat ze appendicitis heeft'), is weinig ernstig. Ten slotte verklaart verzoeker dat zijn neef, de zoon van zijn paternale oom in België verblijft (NPO, p. 11) en hij met hem contact onderhoudt (NPO, p. 12), waardoor hij ook de mogelijkheid heeft en had om zich bij zijn neef te informeren omtrent de tewerkstelling van zijn vader. Dat verzoeker klaarblijkelijk geen enkele stappen heeft ondernomen om zich te informeren naar de kernaspecten van zijn vluchtrelaas, doet de nodige vraagtekens rijzen bij de ernst van zijn voorgehouden vrees en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker kan voorts niet zonder meer worden bijgetreden waar hij stelt dat hij op het moment van het overlijden van zijn vader en ook voordien, toen hij nog tewerkgesteld was voor de Amerikanen, te jong was. Hij schept immers geen duidelijkheid over het precieze moment waarop zijn vader zou zijn overleden. Op de vraag wanneer zijn vader overleden is, antwoordt verzoeker 'ik denk dat het 2013 of 2012' was (NPO, p. 9), terwijl hij bij de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud aangaf dat het ook 2014 kan zijn maar dat hij het niet weet omdat hij erg jong was. Bij het invullen van de Fiche NMBV verklaarde verzoeker echter dat zijn vader gestorven was in 2010 (Fiche NMBV, p. 2: "*décédé en 2010*"). In het verzoekschrift stelt hij dan weer dat hij 5 à 7 jaar oud was toen zijn vader stierf, en is hij opnieuw niet in staat meer nauwkeurig te zijn, wat de geloofwaardigheid van de door hem omschreven omstandigheden van het overlijden van zijn vader ten stelligste ondermijnt. Opnieuw dient hier worden benadrukt dat verzoeker zich dienaangaande kon informeren zowel bij zijn moeder als bij zijn in België verblijvende neef, wat hij klaarblijkelijk naliet te doen. Gelet op die wisselende verklaringen omtrent het tijdstip van overlijden van zijn vader die maar liefst een periode van 4 jaar bestrijkt, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate jong was op het moment van het overlijden van zijn vader om dit minstens bij benadering te kaderen in de tijd.

4.5.3.2. Waar verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt louter te verwijzen naar de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten gelet op het frauduleuze karakter ervan en de documenten niet inhoudelijk geanalyseerd te hebben, stelt de Raad vast verzoeker inderdaad een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven. Zoals op goede gronden wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, volstaan de desbetreffende stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken echter niet om zijn vluchtmotieven en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker lijkt er met zijn kritiek aan voorbij te gaan dat voor wat betreft de door hem neergelegde dreigbrieven wel degelijk gemotiveerd werd omtrent de inhoud ervan: "*Onlogische en weinig aannemelijke verklaringen dragen bij tot het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas. Je vertelt dat jij een dreigbrief ontving van de Taliban waarin stond dat jij de daden van je vader diende te compenseren door je aan te sluiten bij hen (NPO, p.19). Het is wel erg frappant dat de Taliban je schriftelijk hebben gewaarschuwd. Indien ze je werkelijk wilden verplichten bij hen aan te sluiten, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze je niet de kans geven om te vluchten. Ze kenden namelijk je adres, gezien de brief voor de deur van je woning werd achtergelaten. Gevraagd om welke reden de Taliban een brief neerlegden voor je woning in plaats van binnen te komen, zeg je het antwoord hierop niet te kennen. Je vermoedt omdat het avond was en de deur op slot was. Je speculeert dat zij op de deur hebben geklopt, maar dat jullie slapen en bijgevolg niemand heeft opengedaan (NPO, p.19). Deze door jouw verklaarde milde aanpak is andermaal weinig aannemelijk.*

Dit gaat eens te meer op voor de tweede keer dat ze je bedreigd zouden hebben via een dreigbrief: je verklaart dat de Taliban na de machtsovername (augustus 2021) een tweede brief afleverden met de boodschap dat jij je diende over te geven aan hen (NPO, p.17). Gezien de eerste bedreiging via een brief niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze jou dan onmiddellijk rechtstreeks komen zoeken in de woning. Dat zij een brief hebben afgegeven aan je paternale oom betreffende jouw rekrutering, wijst er namelijk op dat zij niet op de hoogte waren van jouw verblijf in het buitenland. Daarenboven zeg je dat het aan je paternale oom werd afgegeven in jullie eigen huis. Nogmaals wijst het CGVS op de door jouw verklaarde erg milde, zelfs weinig efficiënte, aanpak van de Taliban. Dat zij je woning niet binnenkomen

op zoek naar jou, maar in de plaats daarvan aan je woning een brief afgeven, staat in schril contrast met hun algemeen bekende en nietsontziende manier van werken (NPO, p.21). Verder wenst het CGVS hieromtrent nog op de timing van de brieven te wijzen. De Taliban verstuurden volgens jouw verklaringen de eerste dreigbrief vlak voor jouw vertrek, vervolgens was jij ongeveer één jaar onderweg waarna jij in november 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Jij verklaart dat de Taliban de tweede dreigbrief na de machtsovername verstuurden, maar je kan niet specificeren wanneer. Echter kan hieruit geconcludeerd worden dat de Taliban minstens meer dan een half jaar hebben gewacht om je nogmaals op te roepen je aan te sluiten bij hen. Deze zeer tijdrovende en weinig efficiënte aanpak van de Taliban raakt kant noch wal. Indien zij je werkelijk wilden dwingen je aan te sluiten bij hen, moge men verwachten dat ze niet meer dan een half jaar wachten om vervolgens nog een brief te versturen - wat zoals bovenstaand aangehaald als een onaannemelijke methode van de Taliban bleek. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas in ernstige mate." Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij dat voorgaande bevindingen kan ombuigen. De Raad treedt voorgaande motieven, daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en mede omdat zij niet worden weerlegd, integraal bij.

Vervolgens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat ook de overige door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn om de appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, kan doen wankelen. De commissaris-generaal komt op goede gronden tot volgende motieven: *"De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) toont louter je identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De kopie van de 'taskara' van je vader, betreft enkel een aanduiding aangaande de identiteit van de betreffende persoon. U legt in dezer geen origineel neer, waardoor de bewijswaarde van dat stuk enorm beperkt is. Of het ook effectief jouw vader betreft, is daardoor evenmin aangetoond.*

De badge van je vader bij OMAR, het ontmijningsbedrijf, kan evenmin iets aan de beoordeling van het CGVS wijzigen, gezien deze badge verwijst naar het werk van je vader - gesteld die persoon effectief jouw vader betreft. Deze werkzaamheden worden in deze beslissing niet meteen in twijfel geworden, echter kan hieruit niets worden afgeleid over de voorgaande werkzaamheden van je vader alsook over de mogelijke problemen die je vader gekend zou hebben. Wat betreft de appreciatiecertificaat en de kopie van brief van de organisatie MADERA dient te worden opgemerkt dat naast je gebrekkige kennis omtrent de werkzaamheden van je vader (zie supra), deze documenten evenmin iets aantonen over de problemen die jouw vader en bijgevolg jij zouden hebben gekend in Afghanistan. De brief van de Taliban d.d. 21.07.1401 en de brief van de Taliban d.d. 03.08.1441) kunnen slechts je relaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Bovendien kunnen dergelijke stukken door eender wie zijn opgesteld. De twee enveloppes die je neerlegt tonen louter aan hoe jij poststukken hebt ontvangen, niets meer en niets minder. Tot slot kunnen de kopieën van je TikTok-profiel, je Instagramprofiel en je loonfiche evenmin iets wijzigen aan de appreciatie van het CGVS. Deze documenten kunnen geenszins aantonen welke problemen jij gekend zou hebben gehad in Afghanistan, alsook veranderen zij niets aan vaststellingen over jouw leven en verblijf hier in België (zie supra). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan-Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Je hebt na het versturen van jouw persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. De opmerking die je maakte omtrent de overlijdensdatum van je vader werd reeds besproken (zie supra). Er werd overigens rekening gehouden met de andere opmerkingen die jij overmaakte. Deze hebben verder geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen."

Uit voorgaande blijkt afdoende dat verzoekers documenten niet louter aan de kant worden geschoven omdat de bewijswaarde ervan, gelet op de algemene informatie dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Afghanistan corruptie en documentenfraude).

Nu reeds uit de uiteenzetting *supra* is gebleken dat verzoekers verklaringen niet voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, kan niet worden vastgesteld dat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.5.4. Verzoeker geeft nog aan vervolging te riskeren omdat hij verwesterd is. In zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.5.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.4.2. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat hij in het negatieve daglicht zal komen te staan bij de taliban omdat hij nu in België naar school gaat, hier Nederlands leert, sedert zijn 14 jaar niet meer in Afghanistan is geweest, hij reeds lange tijd in België verblijft en zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving. Hij stelt dat in zijn regio Kunar de normen enorm veranderd zijn en dat hij zich er na een verblijf van 2 jaar in het westen, er niet meer zal kunnen aanpassen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker heden de leeftijd heeft van 17 jaar. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was hij 15 jaar oud en bij aankomst in België was hij bijna 16 jaar. Hij verblijft minder dan twee jaar in België en is meer dan twee jaar niet meer in Afghanistan geweest.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de vierde graad naar school is gegaan en twee tot drie jaar naar de madrassa ging (NPO, p. 8). Uit voorgaande kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog contacten onderhoudt met zijn moeder (NPO, p. 10), dat zijn moeder, broers en zussen in Asmar wonen bij zijn maternale oom S.R. (NPO, p. 9-10), dat zijn twee maternale tantes en twee andere maternale ooms in Asmar wonen en dat zijn paternale tantes en twee paternale ooms in Karbori in Afghanistan wonen (NPO, p.11). Verzoeker beschikt aldus nog over een ruim ondersteunend familiaal netwerk. Bovendien dient nog te worden benadrukt dat, zoals *supra* uiteengezet, verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader en diens concrete problemen daardoor, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat zijn vader zou zijn verdwenen en gedood op de manier waarop hij het beschrijft.

Vervolgens dient erop te worden gewezen dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van

of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Door louter voor te houden dat hij jong was bij het verlaten van Afghanistan, hij twee jaar in België verblijft en hij in Afghanistan niet beschikt over een sterk sociaal netwerk, terwijl zijn familieleden er nochtans verblijven en hij met hen contact onderhoudt (zie *supra*), blijkt niet dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Ook de documenten die verzoeker middels zijn aanvullende nota's neerlegt, zijn niet van die aard om op voorgaande een ander zicht te werpen. Verzoeker maakt bij zijn aanvullende nota's documenten over die betrekking hebben op zijn school en studentenjob, zijnde een attest van schoollopen, foto's op het werk waar hij een studentenjob doet, foto's met vrienden, loonfiches en een studentencontract. Hoewel de Raad het lovenswaardig acht dat verzoeker inspanningen doet *qua* scholing en tewerkstelling en zich laat omringen door mensen zoals afgebeeld op de foto's, dient tegelijk te worden vastgesteld dat hiermee niet wordt aangetoond dat en op welke wijze verzoeker zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, tonen deze stukken geen daadwerkelijk internaliseren van westerse waarden en normen aan, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Voor zover verzoeker nog zou doelen op het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst

naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker zelf in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Wat betreft verzoekers sociale media merkt de Raad voor de volledigheid nog op dat niet blijkt dat Afghanen omwille van het loutere feit dat zij actief zijn op sociale media het risico lopen om door de taliban te worden gevisieerd bij terugkeer en de vaststelling *in casu* dat verzoeker niet aanvoert, laat staan aantoon, berichten te hebben gepost die kritisch zijn ten aanzien van de taliban en hem daardoor in de problemen zouden kunnen brengen.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factomin*isters en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties

worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP

omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Kunar (AD CGVS, verklaring DVZ 12.04.2022, punt 5; NPO, p. 6). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging

van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker toont dergelijke individuele elementen niet aan. Evenmin kunnen ze door de Raad ontwaard worden uit het rechtsplegingsdossier.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota 2022, uitvoerig citeert uit verscheidene rapporten en artikels en de analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde algemene informatie en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de hierboven gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord door een protection officer die speciaal is opgeleid om minderjarigen op een verantwoorde en professionele manier te benaderen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat en door zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO